

Arrest

nr. 91 939 van 22 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten, moslim van Albanese origine te zijn en afkomstig te zijn uit de gemeente Shkodër, gelegen in het gelijknamige district in Albanië. In augustus 2010 waren uw schoonbroer F. en uw schoonzus E. op vakantie in de kustplaats Velipolje. Daar werd uw schoonzus regelmatig lastigvallen door een groepje jongeren. Toen uw schoonbroer op 15 augustus 2010 met enkele vrienden op stap ging en uw schoonzus alleen achterbleef in de vakantiewoning, probeerden twee of drie jongeren de deur van die woning te forceren. Een buurman bemerkte hen echter en belde de politie waarna die jongeren op de vlucht sloegen.

Samen met zijn vrienden ging uw schoonbroer op zoek naar die jongeren en een paar dagen later vond hij hen terug. Het kwam tot een vechtpartij waarbij uw schoonbroer die drie personen sloeg en één van hen naar het ziekenhuis moest worden afgevoerd.

Op 7 of 8 september 2010 kwamen oude wijze mannen die werden gestuurd door de familie van de jongen die naar het ziekenhuis was afgevoerd, aan uw schoonfamilie mededelen dat de familie van die jongen bloedwraak wilde nemen en dat de mannen van uw schoonfamilie voortaan binnen moesten blijven.

Ondanks deze waarschuwing bleven uw man, Em.P. (CGVS 10/19215; OV 6.694.585) en zijn broer het huis verlaten om te gaan werken.

Toen uw man op 10 september 2010 van zijn werk naar huis terugkeerde, werd hij beschoten door twee mannen op een moto, waarna hij een winkel binnenvluchtte.

Na dit incident was hij bang te zullen worden vermoord, bleef hij voortdurend binnen en besloot uiteindelijk Albanië te verlaten.

Op 22 september 2010 stapte u met uw man en uw kinderen in Shkodër in een vrachtwagen die jullie naar België bracht. Jullie kwamen op 24 september 2010 aan in België, waar u drie dagen later asiel aanvraag.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven steunt die ter zake door uw echtgenoot, Em.P., werden uiteengezet (CGVS, p. 8).

In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

'Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw kennis over de familie waarmee uw familie in een bloedwraak zou zijn verwickeld, dermate gering is, dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven hierdoor op losse schroeven komt te staan. Zo verklaarde u niet te weten wat de naam is van de jongen die uw zus lastig viel en nadien door uw broer in elkaar werd geslagen (CGVS, p. 11). Meer nog, toen u werd gevraagd wat de naam is van de familie die op 7 of 8 september 2010 had laten weten bloedwraak te zullen nemen op uw familie, moest u toegeven dat u ook de naam van die familie niet kende (CGVS, p. 13). Ter verklaring voor uw onwetendheid zei u dat u van 's morgens vroeg tot 's avonds laat aan het werk was, maar dat uw broer de naam van die familie wel kende. U verklaarde aan uw broer te hebben gevraagd met wie jullie problemen hadden, maar uw broer zou u steeds geantwoord hebben dat u zich hierover geen zorgen hoefde te maken (CGVS, p. 13). Deze verklaring is echter totaal onaannemelijk. U verklaarde immers op 10 september 2010, twee of drie dagen nadat de bloedwraak werd aangekondigd, beschoten te zijn geweest door twee onherkenbare mannen (CGVS, p. 14). Dat u het na dit incident blijkbaar nog steeds niet de moeite waard vond om bij uw broer F. of uw zus E., die blijkens uw verklaringen reeds voordien de namen van haar belagers had doorgegeven aan de politie (CGVS, p. 12), aan te dringen om u informatie te geven over de familie die hoogstwaarschijnlijk verantwoordelijk was voor deze aanslag op uw leven en waarvan u vreesde dat ze ook uw kinderen zouden vermoorden (CGVS, p. 20), is totaal ongeloofwaardig. Dat u meer dan een jaar na dit incident, ondanks telefonisch contact met uw familieleden in Albanië en nadat vier van uw familieleden in het kader van deze bloedwraak eveneens naar België zijn gevlucht en samen met u onder één dak wonen (CGVS, p. 5 – 6 en p. 17), nog steeds de naam van deze familie niet kent, zorgt er dan ook voor dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw asielmotieven. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u evenmin op de hoogte was van de namen van de oude wijze mannen die door de familie van de gewonde jongeman waren aangesproken om uw familie mee te delen dat jullie in een bloedvete waren verwickeld (CGVS, p. 14). Dit wijst andermaal op een desinteresse in de door uzelf geschetste problematiek, die onmogelijk vereenzelvigd kan worden met een persoon wiens leven in gevaar is daar hij gevisieerd wordt in een bloedwraak. Overigens kende ook uw vrouw de naam niet van de familie waarmee uw familie in een bloedwraak zou zijn verwickeld (CGVS 10/19215/B, p. 9).

Bovendien dient nog te worden opgemerkt dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden over het incident dat zich afspeelde op 10 september 2010. Zo beweerde u dat u na dit incident door vrienden naar het huis van uw schoonouders werd gebracht waar uw vrouw toen verbleef omdat ze ziek was en dat jullie daar toen twee of drie dagen zijn gebleven (CGVS, p. 15). Uw vrouw verklaarde echter zij zich in jullie eigen huis bevond toen u werd beschoten. Toen ze met uw verklaringen werd

geconfronteerd, zei ze dat ze het zich niet goed herinnerde en dat dit misschien kwam omdat ze zich zenuwachtig voelde tijdens het gehoor (CGVS 10/19215/B, p. 9 – 10). Dat u en uw vrouw elkaar over dergelijke essentiële zaken tegenspreken, bevestigt het totale gebrek aan geloofwaardigheid waardoor uw asielrelaas wordt getypeerd. Bovendien was uw vrouw er evenmin van op de hoogte dat uw familie een besa had gekregen van de familie van de gewonde jongeman. Toen ze met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd, verklaarde ze dat ze hierover nooit iets had gevraagd omdat het haar niet interesseerde aangezien haar man en haar kinderen reeds in veiligheid waren (CGVS 10/19215/B, p 11).

Tenslotte dient er ook nog te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk kan voorleggen over de door u geschetste problemen. U hebt geen enkel document dat handelt over het door u aangehaalde incident zoals een politieverlag of een verklaring van getuigen. U heeft ook geen enkel bewijs dat er ooit bemiddelingspogingen in deze zaak werden ondernomen.

Dat u of uw familie voor de incidenten in Velipolje, de poging tot inbraak en het schietincident waarbij onbekenden op u zouden hebben gevuurd nooit de politie zouden hebben ingeschakeld ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat de door u aangehaalde feiten totaal ongeloofwaardig zijn en dat u derhalve niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de status van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. De paspoorten, huwelijksakte en akte van familiesamenstelling handelen over de nationaliteit en identiteit van u en uw gezin, waaraan hier niet wordt getwijfeld. De medische stukken uit België bevestigen dat uw vrouw gezondheidsproblemen heeft, maar doen geen afbreuk aan de vaststelling dat medische problemen op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Geneefse Conventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.¹

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u ter zake evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.”

De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 juni 2012 een schending aan van de artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting”.

Zij voert ook nog een “manifeste beoordelingsfout” aan.

Volgens verzoekster heeft de commissaris-generaal de bestreden beslissing “geenszins op een afdoende manier gemotiveerd”.

Zij is van mening dat de commissaris-generaal “echter geen rekening houdt met de gevaarlijke situatie in Albanië als gevolg van de bloedwraak”.

Zij verwijst naar en citeert uit het rapport van het “International Centre for Minority Studies and Intercultural Relations” waarin volgens haar wordt gesteld dat het Albanese gewoonterrecht uitdrukkelijk de vendetta tolereert die nog steeds actueel is in Albanië, als gevolg van de corruptie van de autoriteiten aldaar en het wantrouwen ten aanzien van de Albanese justitie.

Volgens haar blijkt hieruit dat de Albanese autoriteiten niet bij machte zijn om een afdoende bescherming te kunnen bieden en verzoekster wijst nogmaals op de corruptie van de autoriteiten en het wantrouwen ten aanzien van de Albanese justitie.

Voorts wijst verzoekster erop dat de Cedoca-documentatie “uitdrukkelijk stelt dat de corruptie in Albanië alomtegenwoordig is” en dat hieruit “duidelijk blijkt dat de Albanese autoriteiten niet altijd bij machte zijn om een afdoende bescherming aan hun burgers te bieden”.

Verzoekster stelt dat zij en haar echtgenoot niet kunnen terugkeren naar Albanië, omdat hun vrijheid en leven daar in gevaar is “wegens het behoren tot een sociale groep, namelijk hun familie”. Zij is verder van mening dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt.

Zij verwijst ten slotte naar enkele arresten van de Raad.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het middel “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” onontvankelijk is, in zoverre verzoekster doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in haar verzoekschrift, gezien zij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoekster haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door haar echtgenoot, E.P., werden ingeroepen tot staving van zijn asielaanvraag.

In de beslissing die door de commissaris-generaal werd genomen lastens de echtgenoot van verzoekster wordt vastgesteld dat zijn kennis over de familie waarmee zijn familie in bloedwraak zou zijn verwickeld, dermate gering is dat de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven op losse schroeven komt te staan.

Voormelde beslissing stelt dienaangaande:

“Zo verklaarde u niet te weten wat de naam is van de jongen die uw zus lastig viel en nadien door uw broer in elkaar werd geslagen (CGVS, p. 11). Meer nog, toen u werd gevraagd wat de naam is van de familie die op 7 of 8 september 2010 had laten weten bloedwraak te zullen nemen op uw familie, moest u toegeven dat u ook de naam van die familie niet kende (CGVS, p. 13). Ter verklaring voor uw onwetendheid zei u dat u van 's morgens vroeg tot 's avonds laat aan het werk was, maar dat uw broer de naam van die familie wel kende. U verklaarde aan uw broer te hebben gevraagd met wie jullie problemen hadden, maar uw broer zou u steeds geantwoord hebben dat u zich hierover geen zorgen hoefde te maken (CGVS, p. 13). Deze verklaring is echter totaal onaannemelijk. U verklaarde immers op 10 september 2010, twee of drie dagen nadat de bloedwraak werd aangekondigd, beschoten te zijn geweest door twee onherkenbare mannen (CGVS, p. 14). Dat u het na dit incident blijkbaar nog steeds niet de moeite waard vond om bij uw broer F. of uw zus E., die blijkens uw verklaringen reeds voordien de namen van haar belagers had doorgegeven aan de politie (CGVS, p. 12), aan te dringen om u informatie te geven over de familie die hoogstwaarschijnlijk verantwoordelijk was voor deze aanslag op uw leven en waarvan u vreesde dat ze ook uw kinderen zouden vermoorden (CGVS, p. 20), is totaal ongeloofwaardig. Dat u meer dan een jaar na dit incident, ondanks telefonisch contact met uw familieleden in Albanië en nadat vier van uw familieleden in het kader van deze bloedwraak eveneens naar België zijn gevlucht en samen met u onder één dak wonen (CGVS, p. 5 – 6 en p. 17), nog steeds de naam van deze familie niet kent, zorgt er dan ook voor dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw asielmotieven. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u evenmin op de hoogte was van de namen van de oude wijze mannen die door de familie van de gewonde jongeman waren aangesproken om uw familie mee te delen dat jullie in een bloedvete waren verwickeld (CGVS, p. 14). Dit wijst andermaal op een desinteresse in de door uzelf geschetste problematiek, die onmogelijk vereenzelvigd kan worden met een persoon wiens leven in gevaar is daar hij gevisieerd wordt in een bloedwraak. Overigens kende ook uw vrouw de naam niet van de familie waarmee uw familie in een bloedwraak zou zijn verwickeld (CGVS 10/19215/B, p. 9).”

Bovendien blijkt dat de man van verzoekster en zijzelf tegenstrijdige verklaringen aflegden over het incident van 10 september 2010.

Voormelde beslissing stelt dienaangaande:

“Bovendien dient nog te worden opgemerkt dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden over het incident dat zich afspeelde op 10 september 2010. Zo beweerde u dat u na dit incident door vrienden naar het huis van uw schoonouders werd gebracht waar uw vrouw toen verbleef omdat ze ziek was en dat jullie daar toen twee of drie dagen zijn gebleven (CGVS, p. 15). Uw vrouw verklaarde echter zij zich in jullie eigen huis bevond toen u werd beschoten. Toen ze met uw verklaringen werd geconfronteerd, zei ze dat ze het zich niet goed herinnerde en dat dit misschien kwam omdat ze zich zenuwachtig voelde tijdens het gehoor (CGVS 10/19215/B, p. 9 – 10). Dat u en uw vrouw elkaar over dergelijke essentiële zaken tegenspreken, bevestigt het totale gebrek aan geloofwaardigheid waardoor uw asielfraude wordt getypeerd. Bovendien was uw vrouw er evenmin van op de hoogte dat uw familie een besa had gekregen van de familie van de gewonde jongeman. Toen ze met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd, verklaarde ze dat ze hierover nooit iets had gevraagd omdat het haar niet interesseerde aangezien haar man en haar kinderen reeds in veiligheid waren (CGVS 10/19215/B, p. 11).”

Tevens merkte de commissaris-generaal op dat geen enkel bewijsstuk werd neergelegd over de geschetste problemen.

Voormelde beslissing stelt dienaangaande:

“Tenslotte dient er ook nog te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk kan voorleggen over de door u geschetste problemen. U hebt geen enkel document dat handelt over het door u aangehaalde incident zoals een politieverlag of een verklaring van getuigen. U heeft ook geen enkel bewijs dat er ooit bemiddelingspogingen in deze zaak werden ondernomen.”

Tenslotte merkte de commissaris-generaal op *“Dat u of uw familie voor de incidenten in Velipolje, de poging tot inbraak en het schietincident waarbij onbekenden op u zouden hebben gevuld nooit de politie zouden hebben ingeschakeld ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.”*

De commissaris-generaal besloot dat *“Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat de door u aangehaalde feiten totaal ongeloofwaardig zijn en dat u derhalve niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de status van subsidiaire bescherming.”*

De commissaris-generaal voegde er aan toe:

“De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. De paspoorten, huwelijksakte en akte van familiesamenstelling handelen over de nationaliteit en identiteit van u en uw gezin, waaraan hier niet wordt getwijfeld. De medische stukken uit België bevestigen dat uw vrouw gezondheidsproblemen heeft, maar doen geen afbreuk aan de vaststelling dat medische problemen op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Geneefse Conventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.”

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel concreet gegeven aanvoert dat in staat is het besluit van de commissaris-generaal in de beslissing van haar man dat *“de aangehaalde feiten -zijnde slachtoffer te zullen worden van bloedwraak- totaal ongeloofwaardig zijn”* te weerleggen.

Zij voert als verweer aan dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de gevaarlijke situatie in haar land van herkomst als gevolg van bloedwraak.

Zij legt uit dat de *“Kanun du Lek Dukagjin”* (Albanees gewoonterecht) uitdrukkelijk de vendetta tolereert, dat deze als gevolg van de corruptie van de autoriteiten aldaar en het wantrouwen ten aanzien van de Albanese justitie, nog steeds actueel is in haar land, en dat de autoriteiten niet bij machte zijn om afdoende bescherming te bieden in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Zij laat gelden dat zij -en haar man- niet kunnen teugkeren naar hun land wegens het behoren tot een sociale groep, namelijk hun familie.

De Raad is van oordeel dat zo geen geloof wordt gehecht aan het relaas van de bloedwraak, de uitleg van verzoekster over het ontbreken in haar hoofde van bescherming door de overheid tegen de bloedwraak, niet dienstig is.

De stelling van verzoekster dat zij tot een sociale groep, namelijk haar familie, behoort verandert niets aan voorgaande besluit.

Aan het asielaanvraag van verzoekster wordt geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Waar verzoekster zonder enige duiding verwijst naar een paar arresten van de Raad wordt er op gewezen dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster opgegeven om haar land te verlaten, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De Raad schaart zich achter de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen *“manifeste beoordelingsfout”* worden vastgesteld.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 28 november 2011 in bijzijn van haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE